

τοῦ 1873, ἀνέλαβε πάλιν τὴν εἰς τὴν «Κωνσταντινούπολιν» συνεργασίαν, ἀλλ' εἶχε καὶ δύο συνεργάτας· ὁ ἐκδότης καὶ ἰδιοκτήτης αὐτῆς Δημήτριος Νικολαΐδης ἤδη προσέλαβεν ὡς ἀρχισυντάκτην τὸν ἐξ Ἰταλίας ἐπιστρέψαντα περὶ τὸ μέσον, ἂν μὴ ἀπατῶμαι, τοῦ 1872, πρῶην ἐκδότην καὶ συντάκτην τῶν ἐν Νεαπόλει (τῆς Ἰταλίας) «Λαῶν» Ὀδυσσεά Ἰάλεμον, πρῶην ὑποπρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Καστελλάμαρε, μιτυληναῖον, ἀφωσιωμένον εἰς τὸν Ἑπαμ. Δεληγεώργην, ἀλλ' ἀνεξήγητον πάσχοντα ῥωσσοφοβίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Νικολαΐδης ἦν ἀπηλλαγμένος τῆς ἀσθενείας ταύτης, μετὰ δυσκολίας ὑπέφερε τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἀλογίστου πατριωτισμοῦ τοῦ Ὀδυσσεῶς· ἀλλὰ τὰ ἄρθρα αὐτοῦ ἀνεγινώσκοντο ὑπὸ πολλῶν, ὧν οἱ πλεῖστοι οὔτε ἐννόουν τὰς ἀτελευτήτους συντακτικὰς περιόδους αὐτῶν· ἀπὸ τῆς προτάσεως, λόγου χάριν, ἕως οὗ φθάσῃ τις εἰς τὴν ἀπόδοσιν, ἔπρεπε ἄναγνῶσι 25 καὶ 30 γραμμῆς. Αἱ σφοδραὶ συζητήσεις, προκειμένου περὶ ῥώσσω καὶ σλαύων, ἦσαν πολὺ συνήθεις εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Κωνσταντινουπόλεως»—ἤδη μετονομασθείσης ἀπὸ τοῦ ἀγούστου τοῦ 1873 «Θράκης». Ἡμέραν τινα τοῦ 1872, μεταξὺ λογίων καὶ διδασκάλων, ὁ Ἰάλεμος ἐξηκολούθει ἵνα ἐκκενώσῃ φαρέτραν βελῶν ἀκινδύνων κατὰ τῶν σλαύων, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐξάψεως, ὥστε ἵνα δεῖξωμεν ὅλοι τὴν δικαίαν ἡμῶν ἀγανάκτησιν. Εἷς ἐκ τῶν παρόντων, ὁ ἐκ Σεβρῶν διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας Ἰωάννης Δημητριάδης (ἠὲτοκτόνησε κατόπιν), ὃν οὐδεὶς εἶχε συστήσει εἰς τὸν Ἰάλεμον, οὐτ' αὐτὸν εἰς τὸν Δημητριάδην, ἀπαυδήσας ἐφώναξε· «Μὰ δὲν ἦλθαμεν ἐδῶ ἵνα ἀκούσωμεν τὴν

